

[Leif Hermann]

Og hvad har for resten bygningsfredningsloven gjort ministeren, siden to lovforslag herom skal udskydes? Der var udtalt enighed om disse lovforslag i Folketinget; nu skal de alligevel ikke genfremstilles.

Troværdigheden i ministerens prioriteringsplan er ikke kun et spørgsmål om at lave tingene ordentligt. Prioriteringsplanen kan blive bedre og langt mere gennemsigtig. Troværdigheden måles også på ministerens konkrete initiativer, som viser sammenhængen mellem handling og vision, et sted, hvor ministeren gerne vil befinde sig, selv om det er et spændingsfelt.

Jeg vil gerne give ministeren det gode råd at være opmærksom på troværdighedsspørgsmålet. Ellers henvises miljøpolitikken til retorik og gold magtudfoldelse. Det kan efter omstændighederne se pænt ud, men det skaber ikke nogen bæredygtig udvikling for nogen.

Lad mig afslutte med et citat, som stammer fra Georg Brandes' barndomserindringer i bogen »Fra det gamle København«, 1909:

»Langs Voldens inderside hen mod Østerport lå Reberbanen. Dér gik dag ud og dag ind rebslageren baglæns, flettende sit tovværk. Han så ned på sine hænders gerning og havde stadig sit færdige værk for øje. Når jeg som student så på ham, så blev han mig med sin flittige virksomhed under stadige tilbageskridt et sindbillede på ét og andet, hvorimod jeg følte mig i opposition.«

Sådan har jeg haft det, siden ministeren tiltrådte. Jeg håber ikke, det fortsætter.

Hanne Severinsen (V):

Fra Venstres side vil vi gerne takke for miljøministerens meget klare redegørelse om mål og midler i miljøpolitikken. Hermed får Folketinget en oversigt over, hvorledes regeringen agter at prioritere i de kommende år. Udgiftsrammerne er de samme, men der er ændret på prioriteringen, så den i højere grad afspejler, at vi fra oprydningsindsatsen går over til den forebyggende indsats.

Folketinget er ofte blevet beskyldt for at føre siksakpolitik, men denne redegørelse viser, at regeringen er fast besluttet på, at det nu gælder om at få de mange miljøtiltag til at virke. Det er de lange, seje træk, der er brug for. Vi kan ikke være sikre på, at alle de foranstaltninger, vi i dyre domme sætter i gang, kommer til at virke

med det samme. Dertil er opgaven for stor. Men hvis vi bare ikke ryster på hånden, er der gode muligheder for, at de begrænsede økonomiske midler kommer til at række længere.

Som ministeren så rigtigt siger: Kortsigtede og utilstrækkelige løsninger risikerer at blokere for langsigtede slutresultater, og derfor bør miljøpolitikken ikke drukne i overbud og hovsaløsninger. Vi bør heller ikke lade os løbe over ende hvert halve år, hver gang nogle tal ikke er som forventet. Naturen er vanskelig og uberegnelig, og det bør vi respektere.

Det ville være dejligt, hvis vi her i Folketinget holdt op med den rituelle diskussion om, hvad der kommer først, erhverv eller miljø, eller diskussionen erhverv kontra miljø. Vi har brug for begge dele. Miljøministeren har ret i, at miljøinteresserne ikke er noget, der kommer oveni og bagefter, men som statsministeren så rigtigt sagde i sin åbningstale, er det ingen kunst at nedlægge arbejdspladser. Kunsten er at forene erhvervsmæssige og miljømæssige interesser, og det vil sige som ligeværdige og gensidigt afhængige.

Jeg er overbevist om, at man får mest ud af, at erhvervene får at vide, hvad de har at rette sig efter, og at man derefter skaber ro, så de kan disponere langsigtet. Vi skal stille skrappe miljøkrav, men vi skal også forklare, hvorfor vi stiller dem, og skabe respekt om dem ved ikke i tide og utide at forlange dem lavet om. Også erhvervene er interesseret i en bæredygtig udvikling.

Kunsten består i at finde nogle tidsterminer, der er lige akkurat opnåelige, hverken mere eller mindre. Derved opnår vi at være et skridt forud for de fleste andre lande og dermed hurtigere til at udvikle ny og renere teknologi, og vi undgår samtidig at avancere så hurtigt, at vi må importere teknologien fra andre lande.

Det er tankevækkende, at Metals rapport om miljøimport og -eksport viser, at selv om vi har betragtet os som værende forud på miljøområdet, så er vores nettoeksport alligevel kun på en ½ mia. kr. Den burde være langt større. Der burde være en kæmpefremtid for dansk know-how og systemeksport på miljøområdet, og det bliver der, hvis vi er nok så faste og skrappe i vores krav, men samtidig sørger for at beholde realismen. I så fald kan miljøinteresser og erhvervsinteresser sagtens forenes.